உ

சிவமயம்

சித்தரந்தாதி

மூலமும் உரையும்

தஞ்சை
தமிழ்ப்பேராசிரியர் திரு. L. உலகநாதபிள்ளையவர்களால்
பரிசோதிக்கப்பெற்றது

வெளியீடு—௰௨

கூட்டுறவுப் பதிப்பகம்
தஞ்சை

1936

முகவுரை.

இந்நூல், தஞ்சை மராட்டிய மன்னருட் சிறந்தவரான மாண்பு மிக்க—சரபோசி மன்னர் பெருமானது 'தஞ்சைச் சரசுவதிமால்' என்ற நூல் நிலையத்துள், பக்கத்துக்கு ஐந்து வரிகளாக எழுதப்பெற்ற இருபது ஏடுகளோடுகூடிய, 129-ஆவது எண்பெற்ற ஓலைச் சுவடியாக உள்ளது. இதன் ஆசிரியர் பெயர் 'சித்தர்' என்பதாகும். அஃது இந்நூலின் 'மூலையின் வாழும் கிழவியை' எனத் தொடங்கும் செய்யுளில் 'ஆகமம், வேதாந்தந் தன்னில் விரித்த அத்தங் கோவி முன் சித்தருரைத்த வந்தாதியை', எனவரும் அடியால் அறியப்படும். சித்தர் என்பவரது ஊர், மரபு, முதலியன தெரிந்திலது.

இந்நூல் கலித்துறையால் அமைந்த இருபத்திரண்டு செய்யுட்களாலாயது. இது திருவானைக்காவில் கோயில் கொண்டருளிய திரு அகிலாண்டநாயகியம்மையின் தோத்திரமாகவுளது. 'சுத்தரந்தாதி' எனும் செய்யுளின் 'அத்தரந்தாதி அகிலாண்ட நாயகியம்மையுட, சித்தரந்தாதி இருபத்திரண்டையும் செப்பிடவே' என்ற அடிகளான் மேற்குறித்தன உணர்த்தப்படும்.

இதற்கு உரைசெய்தவர் இன்னாரென்பது தெரியவில்லை இந்நூல், 'உருத்திரோற்காரி-ஸு ஆடி-மீ உ௰-உ சித்தரந்தாதி உரையுடனே கூடி செம்பரம்பாக்கம் கறுப்பமுதலியார் புத்திரன் ஆறுமுகம் எழுதி நிறைந்தது முற்றும். வேலுமயிலுந் துணை சுப்பிரமனியசுவாமி இரக்ஷிக்கக்கடவர்'.

> கரியுரி யாடைக் கடவுளுங் கார்நிற வண்ணங் கொண்ட
> அரிபிர மாதிநின் ஞசனக் காலகி லாண்டம் பெற்ற
> திரிபுரை யம்மை சிவகாம சுந்தரி சிற்றடிக் கீழ்ப்
> பரிபுர சில்லொலி யாயே கிடக்கும் பகி ரண்டமே

என முடிவு பெறுகிறது.

சித்தரந்தாதி

பாரடையப்பதந் திக்கடை யப்பரி வட்டந் தொங்கல்
காரடை யக்கொங்கை வெற்படை யக்கடுக் கைச்சடைக்காட்
டேரடை யப்பகி ரண்டத்தி னெல்லைவல் லிக்குகாந்த
நீரடை யத்தண் ணளிதிருக் கோயிலென் னெஞ்சகமே

(என்பது.) வல்லிக்குப் பூமிமுழுதுஞ் சீபாதம், திக்கு முழுதும் திருப்பரிவட்டம், மேக முழுதும் திருமாலை, மலை முழுதும் கொங்கை, பரந்த பகிரண்டத்தின் முடிவுமுழுதும் திருக்கொண் டைச் சடைக்காடு, உகாந்த நீரடைய..............படைத்தாகிய கருணையித் தன்மையே பெற்றதாயினும் திருக்கோயில் என் னெஞ்சகம் என்றவாறு. வல்லிக்கென்ற சொல்லை எல்லா வற்றோடுங் கூட்டுக. ஊரென்றதனைப் பரந்த சடைக்காடென் றுரைப்பினு மமையும். பாரடையப் பதமென்றார், எல்லாப் பொருளையும் விளையும் வண்ணஞ் செய்தலான். திக்கடையப் பரிவட்டமென்றார், வளையச் சூழ்ந்துகிடத்தலான். காரடையத் தொங்கலென்றார், பன்னிறம்பெற் றொழுக்கத்தினோடு குளிர்ச் சியையுடைத்தாதலான். வெற்படையக் கொங்கையென்றார், பெருமையினான். பரந்த பகிரண்டத்தினெல்லை யடையக் கடுக் கைச் சடைக்காடென்றார், பொன்னிறம் விளங்கி யளவிறந்த வந்தம் பெறுதலான். உகாந்த நீரடையத் தண்ணளியென்றார், மிகுதியோடு குளிர்ச்சியை யுடைத்தாதலான். இந்தப் பிரளை யத்தைத் தண்ணளி யென்றாராகலின், ஊழித் தீயாற் பல்லுயிர் களும் வெந்து பாழ்படுவதன் முன்னம், பூமி யந்தரம் சுவர்க்கம் புதையப் பிரளையங் கோக்கும் வண்ணஞ்செய்து, பல்லுயிர்களை யும் தன்னுடைய திருவடிக்கே சேர்த்திக்கொண்டு, அக்கூடு சங் காரமான பின்பு, மீட்டுந்தோற்றும் வண்ணஞ்செய்து தண்ணளி செய்யா நின்றவாறு போலுங் கருத்து. திருக்கோயி லென் னெஞ்சகமென்றார், கருவிகளிற் பரிதவின்றி யொருங்குதல் பயப் பின் என்னுடைய நெஞ்சகமே யகமாகு மென்றவாறு. அடைய

என்பதற்கு வல்லிக் கவ்விடங்கட் கேற்ற செயலடுத்து நின்ற வப்பொருள்கள் உகாந்தத்தின்கண் அவ்விடங்கடோறும் அடையுமென ஒருபொருட்டோன்றியவாறு கொள்க. (1)

நெஞ்சக் கனகல்லு நெக்குரு கப்புக்கென் னுண்ணிறைந்த
வஞ்சக் கனகள்வி யேயென்னம் மேமருங் குங்குவடு
மஞ்சக் கனகனக் குந்தனத் தாய்நின் னடிக்குடைந்த
கஞ்சக் கனக மலர்சுமந் தேநின்ற காரணமே

(என்பது.) சிறிதுங் கசிவில்லாத நெஞ்சமான பாரியான கல் நெகிழ்ந்துருகும் வண்ணம் செய்து உட்புகுந் தொன்றுனுங் குறைவின்றி நிறைந்த வஞ்சகத்தால் மிகுந்த கள்வியாகிய என தம்மே நின்மருங்குலு மலைகளும் அஞ்சும் வண்ணம் மிகவும் மிகவும் வளரா நின்ற தனங்களையுடையாய்! நின்னுடைய திருவடிகட்குப் பொற்றாமரைமலர் உவமையன்றித் தாழ்ந்துதானே சுமந்துகொண்ட காரணம் யாதே? அதன் கணிருத்தல்வேண் டிற்றென்றவாறு. வஞ்சகக் கள்வியென்றது, நெஞ்சத்துட் புகுந்திருத்தலானும் அம்மைதிருவடியையும் செயற்பாட்டையும் அளப்பரிதாகிய மிக்க மாயத்தினாற் கூறியவாறு. நெஞ்சக் கனகல்லை யுருக்குதலால் எனினுமமையும். பாரமாக நின்ற தென்று மருங்கு லஞ்சவும், பொர நின்றதென்று மலைகளஞ்ச வும் மிகவும் வளரா நின்ற தனமென வியையும். அடிக்குடைந் தன மென்றுபாடமாயின், அடிக்குடைந்து போகிய பொற் றாமரை மலர் விரும்பிச் சுமந்து கொண்டே நின்ற வாற்றான், இதுவுமொரு காரணமாதே யென்றுரைக்க. (2)

காரண மென்னென் றறிகின் றிலங்கட லும்மலையு
மாரண மும்மகி லாண்டமு மண்டரண் டம்பொதிந்த
பூரண மும்மக முஞ்சக மும்புற மும்புறத்து
வாரண மும்பெண் பிள்ளைவிளை யாடு மணற்சிற்றிலே

(என்பது.) கடல்களும், மலைகளும், வேதங்களும், அகிலாண்டங் களும், அந்த வண்டங்களைப் பொதிந்த பேரண்ட பூரணமும், அது முதலாகிய அண்டத்தகங்களும், அவ்வண்டங்கடோறும் உளதாய எல்லாப்பொருளும்; இந்தப் பேரண்டத்திற்குப் புறம்

பும், புறத்தின்கண் அதற்கடையாக நிற்கும் தெய்வயானைகளும் வாலசத்தி விளையாடுகின்ற மணற்சிற்றிலாதல் என்ன காரண மென்றறிகின்றிலம். எறுமகாப்பிரளைய சலதிப் பெருங்கடல் அவ்வண்டங்கட்குச் சத்த சமுத்திர மென்கின்ற கடல்களும் அவ்வண்டங்களின் மாமேரு எழ்குல பர்வதங்கள் சக்கரவாளகிரி என்கின்ற மலைகளும், ஈறிலின்பப்பயனுகிய இறைவன் றன்மை கூறுகின்ற நாலுவேதங்களின் ஞானபாதமாகிய ஆரணங்களும், அதலமுதலாகிய பதினுலுலகங்களையும் பொற்கோளகையாகப் பொதிந்துகொண்டது அண்டம். அண்டமென்பது முட்டை தனை யணுவாகக் கொண்டு பெருங் கடலிடத்து மிதக்கின்ற அகிலாண்டங்களும், இதில் ஓரண்டத்தின்கட் பொருந்திய முப்பத்து முக்கோடி அண்டரண்டங்களில் அவ்வண்ணமே நிறைந்த அவ்வண்டங்களனைத்தையும் அந்தப் பெருங்கடலதனை யும் உள்ளடங்கப் பொதிந்து மகாப்பிரளைய சலதியின்கண் மிதக்கின்ற பேரண்ட பூரணமும் இந்தப் பேரண்ட முதலாக அதற்குட்பட்ட பலவண்டத்தகங்களும் அவ்வகங்கடோறும் உளதாகிய பிராணனெடுங்கி மவுனமடைந்த தாவரங்கள் முத லாக அற்ப சீவனு யூர்வன ஈருக எண்பத்து நான்கு நூருயிர மாகி ஒன்றுக்கொன்று பேதித்து வேறுபட்ட சகமும், அந்தப் பேரண்டத்திற்குட்படாத அகண்டப்பெருவெளியாகியபுறமும், அப்புறத்தின்கண் இந்த வண்டத்திற் கடையாகச்செய்த கம்பத் தின்கண் நிற்கின்றதெய்வவாரணங்களும் இங்ஙனம் முதலாகிய எல்லாப்பொருளும் வாலசத்தி விளையாடுகின்ற மணற்சிற்றிலாத லான், மேற் பேரிற் கண்ணுவாடல் எத்தன்மையாகவற்ருே இதென்ன காரணமென்னென்றறிகின்றிலம் என்றதிசயப்பட்ட வாறுபோலுங் கருத்து. (3)

சிற்றிடைக் கொல்கி நுடங்குந் திருவயிற் ருளொருத்தி
பெற்றெடுக் குந்திறற் பிள்ளைகள் மூவரம் மூவரையுங்
கற்றிடச் சொன்ன தொழிலொரு மூன்றவ ரிற்கடைக்காற்
செற்றிடச் சொன்னபிள் ளைக்கவ ளேயம்மை தேவியுமே.

(என்பது.) ஒல்கிய நுடங்குகின்ற சிறிதாகிய இடைக் கிடைந்த திருவுதரத்தையுடையாள் ஒருத்தி பெற்றெடுத்த திறலினை

யுடைய பிரம்மா விஷ்ணு ருத்திரன் என்ற பிள்ளைகள் மூவர். அந்த மூவரையும் கற்கச் சொன்ன தொழில், சிருட்டி திதி சங்காரமென்னுந் தொழில் மூன்று. அவருள் காலக்கடையின்கண் சங்கரிக்கச் சொன்ன அந்த ருத்திரனை பிள்ளைக்கு, அவளை தாயும் தேவியும் என்றவாறு. எல்லாப்பொருளும் விளைவதற்குச் சத்தி சிவத்தொடுங் கூடுதலால், அவளை தேவியாகியும், பொருளை அழிப்பதற்கு சிவன் சத்தியின்கண் தோன்றுதலால் தாயாகியும் நின்றனள் ஒருத்தியாகியவாற்றான் என்றவாறு. ஒருத்தி என்பது, ஊழிக்கண் எல்லாப்பொருளும் ஒருருவாயவள் ஆதலான்; ஒப்பில்லாதவள் எனினும் அமையும். (4)

தேவியென் றன்னைப் பெறுவார் விடமுண்டு தெட்டுண்டநா
ளாவியந் தண்குமு தத்தமு தூற லளித்திலையே
ளோவியம் போலிருந் துள்ளே விழித்துணர் வற்றிருப்பா
ராவியங் கோயிலுள் ளாயகி லாண்டமென் னுவதுவே

(என்பது.) கருவிகளையிறந்து நினைப்பு மறப்புமின்றி ஓவியம் போலச் சமாதியடைந்து ஞானநாட்டத்தால் உள்ளேநோக்கிப் பரம வெளியின்கண் உற்றிருக்கின்ற ஞானயோகிகள் தமது ஆவியே பழைய கோயிலாக உடையாய்! உன்னைத் தேவியாகப் பெற்ற விடையோன், விடத்தை அயின்று தெள்மைப்பட்ட காலத்தின்கண் குளிந்த குமுதம்போன்ற அதரத் தமுதூறலை அவற்கு ஆவியாக அளித்து அவ்விடத்தை மாற்றுவிடின், அகிலாண்டப் பல்லுயிர்களும் என்னாகும் என்றவாறு. ஓவியம் போலிருந்தென்பதற்குக் குறித்தபொருளைநோக்கி மனமாய்ந்து இமையா நாட்டத்திருத்தலாம் என்றுரைப்பாரும் உளர். (5)

வேதாந்த மந்தஞ் சகல கலாந்தம் பொதிந்தவிந்து
நாதாந்த நாயகி யேயென் னம்மேயுன் னயனமென்னுங்
காதாந்த காரக் கடலதொக்குங் கருணையின்றே லுலகுக்
கார்தான் தலைவ ருகாந்த காலத் தருங்கணர்க்கே

(என்பது.) வேதங்களினது அந்தம் வடிவாகியும், பலகலைகளின் அந்தம் பொதிந்த விந்து நாதாந்தத்தின் முடிவாகியும் நின்ற நாயகியே! எனதம்மே! யுகாந்தத்தின் கணதனது காலத்து

எல்லாவற்றையுஞ் சங்கரிக்கின்ற வடவாஅனற்கு, உன்னுடைய காதளவாகப் பிறழும் கரிய கடலென்னும்கட் கருணை வெள்ளம் பரந்து மாற்றினல்லது உலகத்திற்கு வேறு தலைவர், ஆர்தான் இதற்கு நின்னையல்லதென்றவாறு. வேதாந்தம் அந்தம் என்றார், எல்லாப்பொருளையும் கடந்து நின்ற வேதங்களின் அந்தமாகிய ஓங்கார நாத முடிந்த சொல்லிறந்து நின்ற பொருளே வடிவாதலால், சகல கலாந்தம் பொதிந்த விந்து என்பது, பல கலைப்பொருளின் அந்தம் பொதிந்த விந்து என்பதோர்பொருள். நாதாந்த நாயகியே என்பது, விந்துவைக் கடந்த நாதத்தின் முடிவாகி நின்ற பராசத்தியெனக் கருத்து. எல்லாவற்றையும் அடுகின்றஊழித்தீக்கு, உன்னுடையகட்கடலான் மாற்றுவிடின், உலகத்திற்குத் தலைவராகத் திருமேனிச் சட்டை சாத்தி இருக்கின்றவர் ஆர்தான்; அந்தச் சங்காரமூர்த்தி நிஷ்களம் அல்லதுண்டோ எனினும் அமையும். ஆரதான் என்பது ஆர்தான் என்றிடைக் குறைந்து நின்றது. (6)

கனற்றடத் துள்ளத் தடமலருங்கம லத்தமலை
யனத்தடத் தண்ணென்ற தொத்து நிற்பாளகி லாந்தரத்துப்
புனற்றடத் தண்டம் புகுவன போவன வாகிநிற்கும்
வினைத்தடப் பொன்னுந்தி தாள்வந்தி யாமுன் வெளிநிற்குமே

(என்பது.) அந்தணர் வேள்விக்கண் வேதத்தினுன் எழுப்பிய அக்கினிச் சுடரினும் உன்னிய மெய்யடியார் நெஞ்ச வாவியின் மலரும் தாமரை யுழியினு மொப்புரைக்கின்ற அமலை அன்னம் பொருந்திய தாமரைத் தடாகத்திற்றண்ணெனவு போன்று யாவுக்குந் தண்ணளி செய்து நிற்பா ளகிலமு முடிவாமிடத்து மகாப்பிரளைய சலதியின் மிதக்கின்ற பேரண்ட முதலாகிய அண்டங்கள் வந்தொடுங்குவன மீட்டும் போவன வாகாநின்ற பெரிய வினைப்பாடுளதாய் அழகிய உந்தியையுடையாள் திருவடிகளெம்மைப் புதிதாக ஆட்கொண்ட முறைமையால் இன்பம் நினைவதன்முன் தானேவந்து எமக்கு எளிவாகக் கட்புலனுகிக் கட்புலனுக்கி நின்றருளுமென்றவாறு. கனற்றடமென்பதற்கு யோக சீலர் மூலாதாரத்தின்கண் ஓங்காரத்தெழுப்பிய அக்கினிச் சுடர் எனினுமமையும். பெருமையிருந்தபடி, பேரண்ட

முதலாகிய பலவண்டங்களையும் ஒடுக்கவும் பெறவும் வல்லவளா யிற்று. சிறுமையிருந்தபடி, சருவப்பிராணிகளிடங்களினும் உளதாயினள். அருமையிருந்தபடி, மனோவாக்குகளுக் கெட்டாத தன்மையளாகி அகண்டத்தோடுகூடி நின்றனள். எளிமை யிருந்தபடி, ஏழை நெஞ்சத்தான் வந்திப்பார் தமது முன்னின் றருளுமாயிற்று. கருணையிருந்தபடி, எவ்வுயிர்க்கும் தாமரைத் தடாகம் போன்று குளிர்ச்சியை யுடைத்தாயினள். இத் தன்மையினிருந்துள்ள மகாசத்தி திருவடிதனை உணர்வோடு வழுத்தா முன் வெளிநிற்குமே என்றவதனாற் சிறிதும் வெளி நில்லாளெனினுமாகும். ஆதலால் இவ்வாறு உள்ளியும் அறிதி யோளே என்பது போலுங்கருத்து. தாமரை என்றொருசொல் வருவிக்கப்பட்டது. (7)

நிற்பன யாவையு மாகிநிற் பாய்நின்னி டத்தகலங்
கற்பன வல்லபொன் னேயென்னம் மேநின் கமலபதச்
சொற்பனு வாய கவிகற்பி னுங்கவி துல்லவர்க்கு
விற்பன வாயவென் னேயறத் தாழ விலைமதித்தே

என்பது யாவையும் நிலைபெறும் பொருளாகி நிற்பாய்! பொன் போல்வாய்! எனதம்மே! நின்கண் உண்டாகிய சொல்லிறந்த பெருமையை யாவரானும் கற்று முடிவதன்று. ஆயினும் இயன் றது நின்னுடைய பாதத்தைத் தோத்திரச் சொல்லாகிய பாக் களைக் கற்றுய்கின்ற வதனினும் வறிதேது வாக்கினையுடையார்க் குப் பாக்களை விலைதாழ மதித்து விற்பனவாகி நின்றன செய்ய னுக்கென்றோ இதுவும் நின் திருவுளச்செயலானதே என்றவாறு. நிற்பன யாவையுமாகி நிற்பாயென்பது எல்லாப் பொருளும் ஒழியாது நின்று விளையும் வண்ணம் அவற்றுக் குட்பொருளாகி நிற்பாயென்றவாறு. (8)

மதியா யெறிக்கு முருவ னிலாமரு மாலையிருட்
பொதியா யெறிக்கு மளகா டவிபுவ னதியந்தம்
பதியா யெறிக்குமுதையா தவரெழு பாரின்மகோ
ததியா யெறிக்குஞ் சகதண்ட மேழுக்குந் தண்ணளியே.

என்பது புவனத்துக் காதிபதியாகி யவள் தனது முறுவலினது

ஒளி சந்திரகிரணம் போன்று விளங்கா நின்றது. குழற்காடு மணமுடைத்தாகிய மாலையையும் இருளையும் பொதிந்துகொண்டு கருமையொளி விளங்கா நின்றது. திருவடிகள் கீழேழு பூமியினு மேவி ஆதித்திய கிரணம்போன்று அவ்விடத்து இருளையகற்றி விளங்கா நின்றது. தண்ணளி மற்றையேழு லோகங்களுக்கும் பலவண்டங்களுக்கும் பெருங்கடல்போன்று விளங்காநின்றது. புவனுகு என்ற சொல்லை எல்லாவற்றோடுங் கூட்டுக. இவ் விறைவி தனது முறுவல் சந்திரோதையம் காட்ட அளகாடவி இருளைக் காட்டத் திருவடிக் கமலங்களினது ஆபரணத்தொளி ஆதித்திய கிரணம் காட்டத் தண்ணளி பெருங்கடலைக் காட் டிற்றென இயையும். (9)

தண்ணளிப் பான்முகிட் கொங்கை சுரந்து தனிக்குழவி
மண்ணளிப் பாகபகி லாண்டஞ் சுடாவட வாவனலின்
விண்ணளிப் பாரழித் தாரும் விடாய்கெட மெய்க்கருணைக்
கண்ணளிப் பாயென் னம்மேவினை பேனையுங் காத்தருளே

(என்பது.) அகிலாண்டங்களையும் வடவாவனலாற்சுட்டவற்றுள் எல்லாவற்றையும் அழித்து விண்ணென்கின்ற வெளியை நிலை பெறத் தருகின்ற சங்கரனது சங்காரத் தாண்டமாடிய விடாய் கெடும் வண்ணம் மெய்ம்மையாகிய கருணைக் கண்ணுற்றண்ணளி செய்யா நிற்பாய் முகிழ்த்த கொங்கைகள் தண்ணளி யென் கின்ற பால் பயந்து ஒப்பில்லாத விளையு மண்ணுகை மீட்டும்தந்து அதனுள் எல்லாவற்றுக்கும் அன்புசெய்து வளர்க்கின்ற எனது அம்மே நின்னைச் சிறிதும் நினைத்தல் செய்யாத தீவினைகட்குரி யேனையும் இனிப் பிறவா வண்ணம் நீயே காத்தருள்வாயாக என்றவாறு. சங்காரத்திலே மடிந்துபோக மீட்டும் பயந்து வளர்த்தமையாற் குழவி மண் என்ருர்; மூப்பின்றி யிருத்தலா லெனினுமமையும். (10)

காப்பார் படைப்பா ரொழிப்பார் கனற்ரு மரைக்கரத்துப்
பூப்பா ளகிலாண்ட முங்கொண்ட போதப்பொலன்

[சுடர்போய்ச்

சேர்ப்பான மேருவிற் சேர்ப்புண்ட வண்டஞ்செஞ்
[ஞூலின்முத்தங்
கோப்பார் தனிவடம்போற்கொங்கை மேற்பொலிகோலத்தளே.

(என்பது.) உலகங்களைப்படைக்கின்ற பிரம்மாக்களும் அவற்றை இரட்சிக்கின்ற விஷ்ணுக்களும் மாண்டொழியும் வண்ணம் கைத் தாமரையின்கண் வடவாவனலைப் பொலிவிப்பாள் அகிலாண்டங் களையும் சங்கரிப்பதாகக் கோட்பாடு கொண்ட காலத்துக் கட் புலனாகிய ஒளியினையுடைய சந்திராதித்தர் போய்ச்சேருதற் கான மகமேருவில் கோவைப்பட்ட அண்டங்கள் சிவந்த நூலில் முத்தம் கோக்கின்றவர் தனி வடம்போல் கொங்கையின் மீதே பொலிவுபெற்ற கோலத்தையுடையாள் என்றவாறு. சங்காரத் திலே மடிவதான காலத்துக் கிருபையினால் அண்டங்களைக் கோவையுடனே தனத்திலடைத்துக் கொண்டது செஞ்ஞூலிற் கோக்கின்ற முத்துவடம்போலும் என உவமை கூறியவாறு(11)

கோலத் தனகள பக்கடி னத்துங்கக் கொங்கைவஞ்சி
நீலத் தனகள னாகத் திறைவி நிறைமலரோ
னோலக் கடல்கொளு முந்திபல் லூழி யொருநிமிட
காலத்த னாகத்த ளேபுறத் தோம்வெய்ய காலனையே.

(என்பது.) பொற்கோலமான துத்தியையும் குங்குமச் சேற்றினை யும் கடினத்தையும் பெருமையும் பொருந்திய தனங்களையுடைய வஞ்சி நீல நிறமாகிய கண்டத்தையுடையவன் ஆகத்தின்கண் உண்டாகிய இறைவி, நிறைந்த தாமரைமலரின் கட்டங்கிய பிரம்மா இறந்து ஒலிகடல் பிரளயங் கோவா நின்றதோர் ஊழி யில் கழிந்து பேரண்டம் சங்காரப்படும் காலத்தினும் என்னு டைய நெஞ்சத்தில் நீ இருத்தலாலே வெய்தாயுள்ள காலனையும் புறங் காண்போம் என்றவாறு. நிகழ்காலத்தின்கண் எஞ் ஞான்றும் ஒழிவறக் கண்டிருத்தலால் இவ்வாறு பேரண்டம் சங்காரப்படும் காலத்தினும் நீலகண்டன தாகத்தினுண்டாகிய இறைவீ அஃவனோடு என் ஆகத்தின் அகத்திருத்தின் அகத் திருத்தலால் வெய்தாயுள்ள காலனைப்புறங்காண்பேம் என்றார்.

கால்கொண்டு கட்டிக் கனல்கொண்டு சுட்டுக் கலைமதியின்
பால்கொண் டிறக்கி யுள்ளேபணி யாப்பர மானந்தமே

மேல்கொண்டு நீயென்று நானென்றும் வேறின்றி விம்மிவிம்மி
மால்கொண் டிருப்பனம் மேயறி யேனிந்த மாயத்தையே

(என்பது.) பிராணவாயுவினுலே சீவான்மாவைக் கட்டுப்படுத்தி மூலதாரத்தில் அக்கினியால் சந்திரமண்டலத்தை வெதுப்பி அதன்கண் உருகி எழுகின்ற அமுதத்தை எனதுள்ளிறக்கிக் கொண்டு அதற்பின் மாயாப் பரமானந்தக் களிமேல்கொண்டு நீ என்றும் நான் என்றும் வேறுபாடின்றி இரேசக பூரக கும்பகத்தால் பிரமி மால்கொண்டு இருப்பனம்மே அறியேன் இந்த மாயத்தை என்றவாறு இதனுடனே சிலசொல் வருவித்துரைக்கப்பட்டது. மதன்மாயத்தையே என்னும்பாடம் கால் கொண்டு கட்டிக் கனல்கொண்டு சுட்டுக் கனமதி என்பதற்கு மனத்தொடு வாயுவாதலால் அந்த வாயுவாதலால் அந்த வாயுவினுற் சந்திர மண்டலத்தைச்சுற்றி வலித்ததனை மலாக்கினியாலே வெதுப்ப வென்றுரைப்பாருமுளர். இவ்வக்கினியை ஓங்காரத்தாலுன்னி அபான வாயுவினல் எழுப்பிச் சுழு முனையின் நாட்டி அதனை வெதுப்பி என்றுரைப்பாருமுளர். சீவாத்மா பேரின்பம் பயக்கும் பரத்தின்கணுயர்த்தி ஒருவாறறியப்படுத்தியிருத்தலால் நீயென்றும் நானென்றும் வேறின்றி யென்ருர். ஆனந்தக் களியால் மனமாய்ந்து உணர்வொழிந்த இளமைபான் இவ்வாறு கூறினுரெனினுமமையுமே இவ்வாறு கூறியதனுல் ஆங்காரமாகுமென்று அறியேனிந்த மாயத்தை என்ருர். வியாத்தியொடு தொக்கு நின்று மனங்கெட்டு உணர்வொழிந்த இளமையான் இவ்வாறு கூறினுர் எனினுமமையும். மால்கொண்டிருத்தல் யாதொன்றும் அறியாதிருத்தல். (13)

மாயிலென் மாயா விடிலென் வடிவுமென் னுவியுநின்
கோயிலு நீயுமன்றேயகி லாண்ட குழுவுக் கெல்லாந்
தாயினு நல்ல தனியுறவே சைவ நாயகியே
யாயினு மாவி விடும்போது யானுன் னடைக்கலமே

என்பது அகிலாண்டப் பல்லுயிர்ச் சமுகங்கட்கெல்லாம் தாயினும் இனிதாகிய தனியுறவாயுள்ள நாயகியே என்னுடைய வடிவு நின்னுடைய கோயிலும் எனதாவி நீயேயாயினும் நீ யிதனை

விட்டு நீங்குமிடத்து என்னுயிர் உன்னடைக்கலமாதலின் இவ் வியாக்கை மாய்ந்தென்கொல் மாயாவிடிலென்கொல்என்றவாறு. தனியுறவு-ஒப்பிலாதவுறவு. (14)

அடைக்கலம் புக்கன வுந்தியி லண்டமைபூ தங்கொங்கை
புடைக்கலம் புக்கன சந்திரா தித்தர்பைம் பொற்சரத்துப்
படைக்கலம் புக்கன வெற்பெட்டு மம்மை பதச்சதங்கைக்
கிடைக்கலம் புக்கன புக்கொளிப் பாருக் கிடமில்லையே

(என்பது.) ஊழியின் இறுதியின்கண் அம்மையுடைய உந்தியில் அடைக்கலமாக அடைந்தன அண்டங்களும் அதனுட் கருவாய பஞ்ச பூதங்களும், கொங்கைக் கணிகலங்கட்கு முத்துமாணிக் கங்களாக அடைந்தனர் சந்திராதித்தியர். பசும்பொன்போலும் கரத்தின்கட் படைக்குக் கலப்பை யடைந்தது. திருவடிகளிற் சதங்கைகளினது உட்பணியாக அடைந்தன அட்டகுல பர்வ தங்கள் முதலாகிய பலமலைகளும், இவ்வாற்றாற் புகுமது அடை வதற்கு யாவர்க்கும் இடமில்லையாகும் என்றவாறு. அண்டத் திற்குள்ளாகியவற்றை வேறாகக் கூறியவதனன் அண்டம் அவற் றிற்குப் பிறந்தவாறு போலக் கருத்து. கொங்கைப் புடை யென்பதற்குப் புடைத்த கொங்கையெனினும் அமையும். (15)

இல்லமை பின்றள்ள நாணமுன் றள்ள விரவுதள்ள
நில்லாமை யுநின தேயரன் சென்னியி னின்னுதனே
ரல்லா மதிதோய்ந் தருமந்த செம்மையெல் லாம்வெளிறிப்
பொல்லா மையு மழகா பொலஞ் சேவடி பொற்கொடியே

(என்பது.) அரனதுசென்னியின்கண் மேவிய நின்னுடைய நுதல் போல் உவமையில்லாமைத் தாழ்ந்த மதிதோய்ந் தழகிய செம்மை முழுதும் வெளிதாகிப் பொல்லாததாயும் அழகாகி யிருக்கின்ற பொற்சேவடியுடைய கொடியே உணவு முதலாகிய பலவற்றினும் மனஞ்செலுத்தி அவ்வழியே வறுமை பின் தள் ளிப் பெயர வாங்கி யாவர் கடைக்கட் செல்வதென்று புத்தி யொத்தவழியே நாணுதல் முன் தள்ளித்தரிக்க அதனையுமறுத்து ஆசை மிகுதியான் இரப்பு முன் தள்ள இதுவே நெறியென்று நில்லாது போகிய ஆங்காரமும் நின்னுடைய திருவுளச்செயலே

என்றவாறு. மதிதோய்ந்து சேவடி வெளிறியதென்றார்; அரன் திருமுடி வணங்குதலால் வறுமைக்கிரத்தல் துணையாகி நாணுதலில்வழி சிறிதும் நில்லாது அலம் வருகின்ற இதுவும் நின் செயலேயென்று போக்குக் கூறினார். (16)

பொற்கொடி போலு மிடைவல்லி கோத்துப் புருவமென்னும்
விற்கொடி யாற்சைவ யானை யணைத்தவிந் துப்பிடியே
கற்கொடி யேனெஞ் சுருகக் கரைத்தகள்வி நின்தாட்
சொற்கொடி யேன்துதிக் கப்பெற்ற பேற்றையென்
[சொல்லுவதே.

(என்பது.) அழகிய கொடிபோலும் இடையாயது விலங்கு போன்று பெயராது பூட்டி வில்லென்னும் புருவக்கொடியதனால் சைவக்களிற்றைப் பிணித்து நின்கட் சேர்த்திக்கொண்ட விந்துவாகியே பிடியே கொடியேன் தனது கற்போன்ற நெஞ்சத்தை உருகும் வண்ணம் கரைத்தல் செய்த கள்வி, அன்றியும் நின்னுடைய திருவடிகளைச் சிறிதும் உள்ளி உரைத்தற்குக் கொடிதாயுளனென்றாலும் அன்பரிற் கூட்டாகத் துதித்தல் செய்யப் பெற்ற பேற்றினை என் சொல்லுவதென்றவாறு. கள்வி என்பதற்கு முன்னுரைத்த துரைக்க. (17)

சொல்லுவ தேது மறியே னிதற்கோர் துவக்கறுத்து
நல்லுவ தேச மெனக்களித் தாய்நகை யாற்புரங்கள்
கல்லுவ தேபுரிந் தார்வன் கனவரைத் தோணெகிழப்
புல்லுவ தேயென் னம்மையுன் னிலாவிடைப் போக்கறிந்தே

(என்பது) எனது அம்மை உன்றன் பெருமையைச் சொல்லு முறையைச் சிறிதும் அறியாத என் தீப்பிறவிப் பிணிப்பின் ஓர் துவக்குமின்றி அற்று நீங்கும் வண்ணம் உன்னுடைய நல்ல மெஞ்ஞானத்தை அளித்தவளே! உன்னுடைய தனங்களைப் பொறுத்து நின்று முடியாத இடையினது போக்கை அறிந்திருந்தும், நகையாலே முப்புரங்களையும் கெடுப்ப வெம்மை புரிந்தவாது வலிதாகிய பெரிய மலைபோன்ற தோள்களானது குழையும் வண்ணம் புல்லுவதே. யீதென்ன பேதைமை என்றவாறு, இதற்கோர் துவக்கறுத்து என்பதற்கு இக்காலத்துடன் ஓராசைப்பிணிப்பற எனினுமமையும்! சங்கரன் தோள்களின் வலிப்பாட்டையும் அம்மை இடையினது மென்மையும் கூறினதாம். இல்லா இடை என்று பாடமாயின் கட்புலனாதற்கில்லா விடையென்க. (18)

போக்கறி யாவிடை கொண்டுகெண் கன்றிடப் பொங்குகொங்கை
மாக்கறி யாப்பொலன் மேனிப் பிடிமண வாளனுக்குத்
தூக்கறி யாதிரு நாழிநெல் லாற்சிறு சோறிடவே
தேக்கறி நிற்குமேயகி லாண்டந் தெவிட்டவுண்டே.

(என்பது.) பின்பு பாரமாகுமென்கின்ற விகாரமறியாமற் சுமந்து கொண்டு நிற்கின்ற இடையுடன்கண் கன்றுதல் செய்து அது வருந்தும் வண்ணம் மிகவும் வளராநின்ற கொங்கைகளின் மாறுபாட்டையறியாத பொன்போன்ற மேனியையுடைய பிடிபோல்வாள் தன்னுடைய மணவாளனுக்கு இரு நாழி நெல்லால் போதுமோ என்று சீர்தூக்குதல் செய்யாமல் அதனாற் சமைத்த சிறுசோறு இடாநிற்ப அகிலாண்டங்களும் தெவிட்டவுண்டு தேக்கிடா நிற்கும். இது எவ்வாற்று னென்றவாறு, போக்கறியா விடை என்பதற்கு அந்நிலையைவிட்டுப் புடைபெயர அறியாத இடை எனினுமமையும். தன்னுடைய மணவாளனுக்குச் சிறுசோறிட்டு அமுது செய்விப்புழி அகிலாண்டத்திற் பலவுயிர்களும் தெவிட்டவுண்டு தேக்கிடா நிற்கும் என்றதனால் சர்வ பிராணிகளுக்கும் உயிர்க்குயிராகியும் உணர்வுக்குணர்வாகியும் இயங்கா நின்ற ஒரு மூர்த்தியாதலான் ஒருமுதற்கு வேரின்கண் நீர்வார்க்கக்கிளைக்கும் வார்த்தவாறுபோலும் கருத்து. (19)

தெவிட்டித் தடங்கொண் டிளகிள வென்றுசிக் கென்றுவிம்மிக்
குவட்டைப் பொருத தனங்கொண்டென் னம்மைகொழு [நர்நெஞ்சந்
துவட்டிப் பெறுமிரு நாழிநெல் லாற்சுற்ற மூட்டிமிக்க
தவிட்டிற் பிழைத்தது முப்பத் திரண்டு தவப்பசுவே

(என்பது) தனவடிவான் உள்ளது நிறைந்து பெருமையை மேவி மெய்போலு மிளகிக் கடினமாகிப் புடைத்து இத்தன்மைய வாகிய மலைகளை மாறுகொண்ட தனங்களைக் கொண்ட எனது அம்மை கொழுநனது நெஞ்சத்தைக்குழையும் வண்ணம்செய்து அவன்கண் பெற்ற இருநாழி நெற்கொண்டு சுற்றமாகிய சர்வப் பிராணிகளுக்கும் உணவாக்கி யதுவேயுமன்றி அதன்மிகுந்த தவிட்டால் முப்பத்திரண்டறங்களின் பயன் கோடின்றியிருந்தன. இதனை என் சொல்வதென்றவாறு. துவட்டி யென்றது உருக்கி என்பதுபட நின்றது. (20)

பச்சைக் கொடிவிடைப் பாகர்பொற் றேண்மதம் பட்டுப்படாக்
கச்சைப் பொருத கனதனத் தாய்கசி வொன்றுமில்லா
திச்சைப் படுஞ்செல்வர் பொல்லாமை கண்டுநில் லாமையினு
லெச்சப் படுகை நன்றே யருளாயினி வேணுமென்றே

(என்பது) விடைப்பாகர் தமது பொலிவுடைத்தாகிய தோள்களின் வலிமையோடு தாக்குதலிற் சிறிதும் சாயாது கச்சினை மாறுகொண்ட கனதனங்களை யுடைத்தாகிய கொடி போல்வாய் நின்னுடைய திருவடிகள்...........தராத்தி...........யின்றி யானிவையும் இச்சித்து...............கேட்டைக் கண்டு அங்கு உன்னருளின்மையால் அவர்கள் வெய்தான கருக்குழிக்கண் தோன்றுதல் நன்றன்றே. இனி அவர்கள் உய்யும் வகை வேணுமென்று நீயே அருள்புரிவாயாக என்றவாறு. பொற்றோள் மதம்பட்டுப் படாக் கச்சைப் பொருத கனதனம் என்பதற்குப் பொற்றோள் சிறிதுபடினும் அதனல் மதம்பட்டுக் கச்சைப்பொருத கனதனமென்று கூட்டியுரைப்பினுமமையும். (21)

வேணும் பெறவென் றிருக்கான வுள்ளத்து மேவிமிக்க
நாணும் கொடுமையு நல்குரவுஞ் செற்ற நாயகியே
சேணுந் தலமுந் திசையெட்டு மாகிய சிவசத்தியே
பாணு மறையும் பரவுந் திருவடிப் பாரடையே

(என்பது.) உரை வெளிப்படை.

(வேறு உரை) கதிவேணுமென்று கருதியிருக்கும் பெரியோர்கள் மனத்துள் விருப்பஞ்செய்து அவர்கள் வீரம் அச்சம் இழிவு வியப்பு காமம் அவலம் ரவுத்திரம் நகை என்னும் எண்வகை குண ஈனமும் நாணமும் கொடுமையும் நல்குரவும் நினது ஞான நாட்டத்தாலே நோக்கி பஸ்மீகரமாக்கிப் பெருங்களஞ்செய்து அவர்கள் உள்ளக்கோயிலுள்ளே எழுந்தருளியிருக்கும் நாயகியே! அகிலாண்டங்களெங்கும் நிறைந்து அகண்ட பரிபூரணமாய் போக்கு வரவு புணர்ச்சியற நின்ற பெருந்தனிப் பிரபைவீசும் சிவானுபவ சத்தியே! பாணாகிய இயலிசைகளாலும் மறையாகிய வாத்தியக் குழாங்களாலும் வேதாகம புராண சாத்திரங்களாலும் துதிக்கக்கண்டு திருவுளக் கருணை செய்திருக்கும் அம்மே! அடியேனையும் நினது கிருபா திருஷ்டியினாலே பார்த்தருளுவாயாக என்று அம்மை சன்னதியிலே குறைச்சலுடனே விண்ணப்பஞ் செய்தருளினர் என்றவாறு. (22)

மூலையில் வாழுங் கிழவியை முற்றத் தழைத்தவடன்
மேலுற வாகமம் வேதாந்தந் தன்னில் விரித்தவுரை
கோவிமுன் சித்த ருரைத்தவந் தாதியைக் கூறிநித்தம்
ஞால மிருப்பவர் பானம ணர்செல்ல நாணுவரே
குத்தரந் தாதிப் பிறவிக் கடலைக் குலைத்துநெஞ்சே
முத்தரந் தாதித் துறைபெற லாமுதி ராமுலையா
ளத்தரந் தாதி யகிலாண்ட நாயகி யம்மையுட
சித்தரந் தாதி யிருபத் திரண்டையுஞ் செப்பிடவே.

முற்றிற்று.